

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Errant in eo, quod laicos in casu necessitatis baptismum administrare
posse negant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

est in Synodo Figeacensi, vt Caierus testatur, non esse baptizandum nisi in ordinarijs cœtibus. Quod si mori infantes contingeret, consolandos esse parentes hoc argumento, quod non consistat salus in Sacramentis, sed in fide, & in virtute promissionis Dei vniuersalis. Quod quid est aliud, quam Manichæorum & Pelagianorum errorem, & hæresin ab Augustino tantopere & tanta cum constantia impugnatam sequi? Is enim Catholicum esse negat, credere, infantes originali peccati veniam consequi posse, etiam non baptizatos. Et alibi, Non dubitandum esse, quin infantes, accepto baptismo, ob peccatum originale non puniantur. At Caluini doctrina negat ea de causa festinandum esse parentibus, sed expectandum dicit, dum habeatur concio: quum sint sine Baptismo sanctificati. Quin etiam quum aliquando descendenti de cathedra oblarus esset infans baptizandus causatus se iam defatigatum esse, rem remisit in diem posterum sed antequam is illuceferet, iam extinctus erat infantulus, quem admodum recitat Heshusius libro de Eucharistia. Non est, inquit, Caluinus periculum in mora. At sanctus ille Hipponensis Episcopus affirmat eum, qui eiusmodi doctrinam prædicet, damnare Apostolicam traditionem, & Ecclesiam, apud quam receptum est consuetudine vt propere curratur ad offerendos Baptismo infantes. Vtri credendum est? Videte S. Ambrosium, S. Chrysostomum, & reliquos Patres omnes: nam prolixior forem, si vbi que locorum, ad illorum doctrinam respiciens, auctoritatibus onerarem præsentem tractatum. Pictauienses Ministri post Synodum Castellalldensem, Anno M D XCIX. celebratam, ad matrum, infantes suos amittentium euitandas querelas, permittunt, vt in priuatis ædibus, si velint, baptizent Ministri. Alibi quomodo viuatur, melaret.

III. Illum tamen Caluinistarum errorem silentio præterire non possum, quando negant Laicos ne quidem in causa necessitatis, posse baptizare: cuius rei hæc afferitur à Caluino in Epistolis suis ratio, quod magis expediat puerum nondum recepto Baptismo extinguï, quam hoc modo baptizari, idque contra omnem cuiusuis temporis Ecclesiæ determinationem. Videatur Tertullianus Tractatu de Baptismo. D. Augustinus contra Donatistas, Nicephorus, alij. Valde trepidatum est super hoc negotio à Caluinistis in Colloquio Possiacensi, quod memorabile fecerunt mala, quibus originem præbuit. Erat à Ministris Metensi-

bus scripto hæc proposita quæstio, Verum infans ab obstetrice, necessitate premente baptizatus, deuo baptizari debeat à Ministris, rogatu parentum. Beza omnium nomine respondit, hunc Baptismum ab obstetrice adhibitum, plurium suffragijs nullum iudicari, cui sententiæ & ipse deinde caleulum suum adiecit. Attamen, inquit, quoniam contraria opinio non ipsa quidem destituta est ratione, præstat Ecclesiarum Genouensis ac Tigurina decisionibus hanc controuersiam terminari. Et poterat tamen certe vidisse id, quod Zuinglius scripserat libro de vera ac falsa Religione. Hæc litteræ interceptæ non parum iuuerunt causam Catholicorum, qui merito insultabant pseudoapostolis istis, qui nouum Euangelium in Galliam attulerant, quum essent ipsi adhuc in initio Christianismi, ostenderentque manifeste, in decisione præcipuorum Religionis capitum, quale hoc est, de quo agimus, non se ad Scripturam, nedum ad hanc solam recurrere, quauis eam claram & omnibus expostam fingant, saltem in necessarijs, sed ad solam Ministrorum suorum opinionem & phantasiam, & Caluini inprimis, quem vt Apostolum venerantur, auctoritatem: qui ad VVestphalum scribens, detestatur Baptismum Laicorum affirmans satius esse, vt infans moriatur sine Baptismo, quam vt feminis detur potestas administrandi Baptismum necessitate urgente. Sed perpetuo eos ambulare in lata illa via erroris, Anno M D LXXIX. Amstelrodami, testatum fecit Deus miraculo. Mulier Catholica, quæ Caluinistæ nupserat, filium quem enixa erat, quum sciret à marito oblatum iri Ministro, clam baptizandum dedit personæ Laicæ. Quo facto, infans ad concionem portatur. Quem baptizaturus eodem die coram populo Minister, deficiente voce, verbum non potuit proloqui. Attonitus pater, puerum imposuit brachio, percunctatusque uxorem, illa quod res erat, confitente, quum cognouisset baptizatum esse ritu Ecclesiæ Catholicæ, ad eam ipse vnà cum reliqua familia per hoc factum conuersus est: quæ quidem sola miraculis claret. Beza quum colloquium instituisset cum Smidelino Brentij discipulo (a), quæ fuisse ex illo dicitur. Quid futurus esset, si Ethnicus in agone constitutus Baptismum postularer, nec præsto esset Minister: Sanderem, inquit, Smidelinus, vt in fide sua acquiescens, non expeteret baptizari. At si noller? Beza inquit. Cui Smidelinus. Iuberem, inquit, facessere ad omnes diabolos & mori.

a Colloq. Mompel.

mori. Et Beza, Profectus, inquit, Domine Doctor, miser futurus es huius miseri consolator. Nec tamen idcirco meliorem sententiam illi aperuit, ne sibi ipse forte contradiceret.

III. Quoad Ceremonias attinet, aut formulas potius, quas in Baptismo obseruant, eã ubique diuersã sunt: nam apud quosdam, qui testes adhibentur Baptismi, vnus tenent infantem, apud alios cum cubis humi deponitur, velut Neraci, Cleriaci, Castellgelusij, & alibi. Hoc modo imbecilles ista creaturã Diabolo, vt Scriptura loquitur, oppignorats, Ministro offeruntur, qui habito Sermone quodam, & admonitione verius quam precatione, nulla præterea addita Ceremonia, paululum aquã faciei illarum aspergit, simulque hæc verba pronunciat, *Baptizo te, &c.* Quin Zuinglius negabat adstrictos nos esse debere ad aliquam formam verborum: hoc enim nihil aliud fore, quam vocibus vim aliquam virtutemque, Magorum instar, adscribere. In Anglia Signum Crucis fronti infantis imprimitur, non minus ac in Germania. Angli enim non nihil adhuc retinuerunt ex prima antiquitate Christiana, quale est in fronte Infantis signum Crucis, cuius meminit S. Dionysius Areopagita, S. Augustinus & S. Basilius. In Gallia nonnunquam accidit, vt magno numero infantium ad coacionem allato, non defuerint, qui nõ recepta aqua domum referrentur. Et Beza in Epistolis suis obiectum sibi à Schlüsselburgio scribit, posse sine aqua Baptismum administrari.

V. Vbi est, Caluinista, antiquorum Christianorum Exorcismus super Infante, ad eijciendum Diabolum? Vbi Crucis fronti impressa, vbi Chrisma & oleum, quo ceu nouu Athletã ungebatur, adscriptus ordinibus Iesu Christi, ad oppugnandum potestates mundi? S. Augustinus, Vnctos nos esse dicit, vt tanto fortius contra diabolum luctemur. & quidem vnctionem illam oleo Catechumenorum in humeris, Chrismate vero in capite fieri. De quo loquuntur S. Dionysius, Tertullianus, & omnes post ipsos. Vbi impostio manuum Sacerdotis, ad obstruendam viam Diabolo, & intuito collocandum Baptizatum? Vbi renunciatu Satanã? Vbi consecratio aqua Baptismalis, quam S. Basilius Apostolicam traditionem vocat? Sal ori impostum? Et Candela manui? Cuius mentionem facit Epiphanius, & D. Augustinus in Psalmum 65. ad significandum transitum à tenebris mortis ad vita lucem. Amiculum album, quo Infans induitur? Quæ omnia inueniuntur apud S. Dionysium discipulum, D. Pauli: qui ait, *Infantis baptizandi frontis ver*

Crucis signum imprimi, deinde vnctionem applicari. Et S. Augustinus inquit, *Infantes affari atque exorcisari, vt ab eis Sathana potestas expollatur.* Idem scribit D. Chrysostomus Homilia de Adamo & Eua. *Et aquam consecrari affirmant* S. Basilius, & S. Ambrosius, & ante hos S. Dionysius, & S. Cyprrianus.

Omnes isti veteres tanquam Apostolicam traditionem hoc nobis reliquerunt. at Caluinus ait, quamuis fateatur antiquissimas esse hæc Ceremonias, easdem tamen esse stultam superstitionem & Simicam imitationem Diaboli. Sic loquebatur Iulianus Apostata, Gregorio Nazianzeno teste, deridens Christianos aquam Baptismi consecrantes benedicentesque, quomodo hodie Catholicos derident Caluinistã. *Quum videret*, inquit Caluinus, *(b) Satan, stulta mundi crudelitate absque negotio fere inter Euangelij exordia receptas esse suas imposturas, ad crastiora ludibria prorupit, ad addendum, videlicet, salem & sputum.* Itaque in initio statim Ecclesiam suam Deus Diabolo regendam permisit, si Caluino credimus, immemor illius, quod alio loco dixerat, eam primis quinque sæculis à maculis & impuritate immunem perstitisse. Equidem Salis ori infantis imposti significatio est, per Baptismum nos esse sufficienter munitos aduersus corruptionem naturalem, quemadmodum sal omnes res à putrefactione incolumes præstat, cuius rei meminerunt Origenes & D. Augustinus. *Salina autem extremum digitum Sacerdos madefacit, eoque infantis labia, nasum & aures contingit, utens voce, Epheta, qua significat, Aperitor, qua vsus est Seruator, quum surdum & cacum sanaret, utrumque salina sua contingens.* Vide S. Ambrosium libro primo de Sacramentis. Omnes hæ Ceremoniæ introductæ sunt ad imitationem eorum, quæ fecit ipse Seruator. Meminisse debebant, quum, D. Paulo teste (c), per hominis peccatum creatura sit vanitati subiecta, quemadmodum vaticinatus fuerat olim ante diluuium Enochus, Diabolo omnia elementa, occulta sua operatione corrupta & infecta in ministerium suum traxisset: eoque opus esse vt benedictione creatura munderetur ac sanctificetur, quemadmodum loquitur D. Paulus (d). Itaque iuxta antiquorum Doctorum testimonia, inprimis Tertulliani

V v

tulliani

b Cal. l. 4. c. 15. Inſt. c Rom. 8. d Ds Ido, & cultu scmi.